

LAWO
CLASSICS

RIKARD NORDRAAK
SONGS AND PIANO MUSIC

HELENE WOLD | SOPRANO
EUGENE ASTI | PIANO

NORDRAAK BEUNDRET

Jeg har hatt stor glede og interesse av å lese etterlatte brev fra betydelige kunstnere som hadde innvirkning på Nordraaks korte liv. I denne introduksjonen har jeg hovedsakelig overlatt ordet til noen av Norges viktigste kunstnere på midten av 1800-tallet: Bjørnstjerne Bjørnson, Jonas Lie, Edvard Grieg og ikke minst vår egen kvinnelige superpianist, Erika Lie Nissen.

Med kun en håndfull sanger, noen klaverstykker og litt scenemusikk klarte Nordraak i en alder av 23 år å oppnå mytestatus i norsk kulturliv. Nordraak levde i en tid hvor en kunstners tidlige død var en sikker vei mot mytestatus, helt siden Goethes «Unge Werthers lidelser» via Mozart, Schubert og Mendelssohn til vår egen Wergeland. Nordraak kom også fra en velstående slekt med gode forbindelser, og han hadde ikke minst en mektig personlighet.

Bjørnstjerne Bjørnson var Nordraaks 10 år eldre fetter. Han ble en viktig støttespiller og inspirator for Nordraak gjennom hele det korte livet. Bjørnson bodde hos familien Nordraak mens han studerte i Kristiania, og Bjørnson beskriver fetteren slik: *Jeg husker endnu hans Ansigt naar han spilte saadant; han havde store Øjne som han holdt halvlukket, hans Mund stod halvaaben, hele Aasynet spændt. Han havde rødt Haar og Fregner, med et ualmindelig dejligt Smil, paa en gang ømt og leende; da saa man hans vakre Tænder, og jeg hører endnu hans Røst saa varm og frisk.* Gjennom Bjørnsons beskrivelser skjønner vi at det dreier seg om en stor musikkbegavelse med en velutviklet selvfølelse. Bjørnson forteller at Nordraak allerede som 8-10-åring likte å komponere, og at han alltid var den som ledet an i søskenflokkens daglige lek: som kaptein, general og etter hvert

som komponist av «en Kejsermarsch til sin egen Kroning».

For Nordraak ble Norge «Fremtidslandet», og troen på det nasjonale flyter sammen med hans religiøse tro. Dikteren og den nære vennen Jonas Lie kan fortelle om en episode etter en lang samtale hvor de begge hadde skamrost Norge i det uendelige:

Om han da virkelig trode Fjeldene hadde Diamantknapper på Toppene? Da sprang Krudt-tønden i et Brøl: «Du tror altsaa ikke på Norge Du!» Jeg måtte erkjænde, at hans Tro var mer bastant end min. (Jonas Lie)

Det sies at Nordraak alltid var forelsket, og han la ikke skjul på at forelskelsene var viktige inspirasjonskilder. Den legendariske pianisten Erika Lie Nissen var en tid forlovet med Nordraak. Her er hennes ord: *Man gjør sig ikke let en Forestilling om hvorledes Nordraak virkede på dem, han kom i Berøring med. No-ogle syntes naturligvis han var en Raring, en besynderlig Skrue; sli-ig gaar det jo alle geniale Folk. Men som regel anerkjendte man i ham den overlegne. Han mindet noget om Bjørnson deri, at han fyldte Stuen, der han traadte ind. Hans stærke Personlighed, med det lidt kantede Væsen virket dominerende. Han betog en. Han var noget for sig selv, det skjønte man straks. Han levde i sin egen Værden uden at bekymre seg om Omgivelserne. Der var*

en ejendommelig Fortryllelse over hans Tale. Ikke at han var saa vittig eller morsom. Han var ikke av dem man bare ler sammen med. Men han var interessant; selv var han interesseret for alt, og han forstod at interessere andre.

Flere av komposisjonene til Nordraak ble aldri publisert og gikk tapt. Men mange komposisjoner ble værende i Erika Lie Nissens geniale musikalske hukommelse: «Troubadourvals», «Melodi», «Wenn sich zwei Herzen scheiden» og «Halling» ble derfor senere skrevet ned etter hukommelsen av Erika Lie Nissen. Om «Melodi» skal Nordraak ha sagt til henne at han ikke visste om sangen var av ham selv eller Mozart. Senere ble melodien brukt til «Jolesong», med tekst av Anders Hovden.

Den nære kontakten mellom Bjørnson og Nordraak resulterte i ni sanger, «Romancer». De er alle strofiske og enkle i stilen, med etterspill inspirert av norsk slåttemusikk. Bjørnson elsket nettopp Nordraaks tonesetting av diktene. Han sier: *Disse enkle og rene Strofer er vidunderlig friske og levende og ejer et rigt Stemningsindhold. De er Folkesange i Ordets aller bedste Betydning.*

Den ett år yngre Grieg skriver følgende etter deres første møte på Tivoli i København i 1864: *Mit første Møte med Nordraak, saaledes det virkelig foregik, var altfor eiendom*

melig – for Nordraak – til at jeg ikke ved denne Leilighed skulle faa det manet frem, som var det i gaar. Det var nemlig en Aften på Kjøbenhavns Tivoli, at jeg af fru Magdalene Thoresen blev forestilt for denne unge Mand, der kalte sig Nordraak og som indførte sig saaledes: «Nei, saa skal vi to store Mænd virkelig træffe hinanden!» Holdning, Gestus, Organ, Alt tydede på, at jeg befandt meg ligeoverfor en Mand, der følte sig som Fremtidens Bjørnson plus Ole Bull. Men der var på samme tid en saa rørende Naivitet og Elskverdighet over ham, at han tog mig med Storm. Jeg hadde til det Øjeblik aldri tænkt på Muligheden af, verken at være eller kunne blive en stor Mand. Jeg var Elev, intet andet. Dertil frygtsom, menneskesky og sygelig. Men denne Sejersikkerhed var Medicin for mig. Og fra det Øjeblik var Venskabet som hadde det varet evig.

Edvard Grieg omtaler sangene i op. 2 da de ble publisert i 1865: *Det er noget i mange Henseender* Nyt vi her møder; det er noget som vækker Fremtidshåp, ikke alene for den norske, men endog for den nordiske Tonekunst i disse Smaating, som er udsprunget af et dypt følende og tænkende Gemyt. Det går en nordisk Tone gjennom dem, frigjort for det Virvar af fremkunstlet Usandhed som i den senere Tid har truet med at gribe mere og mere om sig. Her er ingen ængstelig Famling, her

er det Rette grebet saa umiddelbart og sandt som Geniet kan gjøre det. Allerede det første Digt, Tonen, kan ikke andet end vække vor fulde Interesse ... Grieg: *En håndfull duftende Foraarsblomster.*

Nordraak så det også som sin oppgave å skape et nytt norsk patriotisk kulturliv, med en klar og tydelig norsk undertone i all sin produksjon.

I Nordraaks største klaverkomposisjon «Scherzo Capriccio» finner vi sprelske rytmer og innslag av norsk slåttemusikk. Stykket «Valse-Caprice» ble også brukt i scenemusikken til Bjørnsons skuespill Maria Stuart i Skottland. Fra dette skuespillet finner vi også «Spansk sang» som ble sunget av Lord Stuart i andre akt. I denne innspillingen har vi også tatt med «Fire dandse for piano» som Nordraak fikk utgitt i tenårene. Senere vedstod han seg ikke disse stykkene, men de er likevel en flott dokumentasjon på en tydelig begavet ung komponist.

Erika Lie Nissen: *Nordraak lærte aldri at spille med større teknisk Færdighet. Han overkom ikke at øve sig. Men han spilte med den dybeste musikalske Forståelse og Følelse. Han kalte sig Adagiospiller, fordi det hurtige Tempo ikke var hans Sag. Hans Akkompagnement var det nydeligste, man kan tænke sig.*

Det er så mye uforløst og urealisert med skikkelsen Nordraak. Mye av spenningen ligger i hva denne mannen kunne ha fått til. Ville han klart å realisere den store norske operaen som Bjørnson drømte om? Kunne han ha skrevet den store norske, romantiske symfonien? Eller ville han med sin bedagelig anlagte natur ha sklidd langsomt inn i glemselen?

Bjørnson: *Jeg tør nok sige, at i Omgang var han det mest henrivende unge Menneske, jeg har mødt. Ikke alene at han uden Sammenligning var den mest begavede, med Interesse for alt omkring sig, hjemme og ude, men hans Godmodighed, Humor, Elasticitet, hans Spil, hans Kompositioner, hans Planer og hans Forelskelser ombølgede en som en uophørlig Vaar.*

Grieg: *Rikard Nordraak var et Foraarsmenneske, som levede og døde med en glødende tro på Norges Fremtid.*

Bjørnson: *Det vil jeg sige fordi jeg mener det, at skal man maale en stor Mand, saa skal man maale, ikke alene hva han har gjort, men også det han har muliggjort.*

Grieg: *Vor nationale Tonekunsts Bærer.*

Grieg: *Hans Navn vil leve i vor nordiske Kunst, hans store, skjønne Idé vil bære det langt ud over Graven med sin Forglemmelse, ti den har Sandhedens, Evighedens Præg i sig.*

Helene Wold

NORDRAAK ADMIRED

I have found great pleasure in reading the surviving letters of distinguished artists who had an impact on Rikard Nordraak's brief life. This introduction will largely be in the words of some of Norway's most important cultural figures of the mid-nineteenth century: Bjørnstjerne Bjørnson, Jonas Lie, Edvard Grieg and, especially, star pianist Erika Lie Nissen.

With but a handful of songs, a few piano pieces and some incidental music, Nordraak, at the age of twenty-three, succeeded in achieving mythical status in Norwegian cultural life. He lived at a time when an early death had led to such a status, from Goethe's "Sorrows of Young Werther" via Mozart, Schubert and Mendelssohn, to our own Henrik Wergeland. Moreover, Nordraak was from an affluent family with good connections, and, above all, he had a powerful personality.

Bjørnstjerne Bjørnson was Nordraak's first cousin, ten years his elder. He became an important support and inspiration during the short span of Nordraak's life. As a student in Kristiania, Bjørnson had lived with the Nordraak family and later described his cousin as follows: *I still remember his face when he played; his large eyes half-closed, his mouth half open, his entire countenance filled with anticipation. He had red hair and freckles, and a delightful smile, at once affectionate and cheerful, showing his attractive teeth; and I can still hear his voice, so warm and fresh.* In Bjørnson's description we read of an exceptional musical talent blessed with an abundance of self-confidence. He began composing at age eight, led games with his siblings as captain or general, and composed an emperor's march for his own coronation. Norway became for Nordraak "the land of the

future", and his belief in its national destiny melded with his religious conviction. Poet and close friend Jonas Lie tells of an episode following a long conversation during which both had praised Norway extravagantly: *Did he really believe the mountains had diamond-studded buttons on their summits? Then the powder keg exploded with a roar: 'So you don't believe in Norway after all!' I had to admit that his faith was more robust than mine.* (Jonas Lie)

It was said that Nordraak was always in love, and he freely admitted that falling in love was an important source of inspiration. The legendary pianist, Erika Lie Nissen, who was once engaged to be married to Nordraak, wrote: *It is not easy to imagine the effect Nordraak had on those with whom he came in contact. Naturally some thought he was eccentric, an odd duck; everyone of genius lives with this. But, as a rule, he was thought to be in a class by himself. In this regard, he reminded one of Bjørnson, who filled any room he entered. His strong personality coupled with a rather sharp-edged disposition had a somewhat domineering effect. There was something fascinating about him; he stood apart from the others, that was immediately obvious. He lived in his own world, unaware of his surroundings. There was something spellbinding in the way he spoke. Not that*

he was particularly witty or amusing. He was not someone with whom you just had a good laugh. But he was interesting; he was interested in everything, and he understood how to arouse the interest of others. A number of Nordraak's compositions were never published and simply vanished. Yet they continued to live on in the brilliant musical mind of Erika Lie Nissen. "Troubadourvals", "Melodi", "Wenn sich zwei Herzen scheiden", and "Halling", were thus later written down from memory. As for "Melodi", Nordraak ostensibly told her he could not remember whether he or Mozart had written the song. The melody later became "Jolesong", with a text by Anders Hovden.

The close contact between Bjørnson and Nordraak resulted in the nine songs entitled "Romancer". Each is strophic and simple in style with a postlude inspired by the Norwegian folk tune tradition. Bjørnson was especially fond of the poems Nordraak set to music. In his words: *These pure and simple verses are so wonderfully refreshing and vivid, and so evocative. They are in the truest sense folk songs.*

Edvard Grieg, who was one year younger than Nordraak, wrote of the first time they met, at Tivoli in Copenhagen in 1864: *My first*

meeting with Nordraak, as it actually took place, was so strange — for Nordraak's part — that today I can conjure it up as though it were yesterday. It was an evening at Tivoli Gardens in Copenhagen, and Mrs. Magdalene Thoresen introduced me to this young man, who called himself Nordraak and began by saying: 'Well, well, we two distinguished men are really getting to meet!' His bearing, gestures, voice, everything suggested that I was in the presence of a man who felt himself to be the Bjørnson of the future plus Ole Bull. Yet there was at the same time something so naïve and charming about him that he took me by storm. Until that moment, I had never regarded myself as being or ever becoming distinguished. I was a student, and nothing but. Moreover, I was timid, shy and in poor health. But this bold confidence worked like medicine on me, and from that moment on it seemed as though we had been friends forever.

Following the publication of the songs of op. 2 in 1865, Grieg wrote: In many respects we are encountering something new here in these little things blossoming in a deeply empathetic, imaginative temperament, something that arouses hope for the future, not only for Norwegian, but for Nordic music as well. There is a peculiarly Nordic sound running through them, liberated from the confusion of affected

falsehoods, which seem to be gaining ground of late. No groping apprehensively here; genius knows straightaway what is right and true. The very first poem, "Tonen", commands our full attention. ... Grieg: A handful of fragrant spring blossoms.

Nordraak also regarded it as his mission in all his works to help to establish a patriotic cultural life with a clear and distinctive Norwegian undertone. In Nordraak's largest piano composition, "Scherzo Capriccio", we find spirited rhythms and strains of Norwegian traditional dance. "Valse Caprice" was used as incidental music for Bjørnson's drama, "Maria Stuart of Scotland". It also includes "WSpansk sang", sung by Lord Stuart in the second act. On this recording we have included "Fire danser for piano", which Nordraak published as a teenager. He did not acknowledge the pieces later, but they superbly document the accomplishments of an exceptionally gifted young composer.

Erika Lie Nissen: Nordraak never learned to play with great technical proficiency. He was not fond of practising. But he played with utmost feeling and a most profound grasp of the music. He referred to himself as an adagio player because fast tempos were not his thing. His manner of accompaniment was the loveliest imaginable.

There is so much that remains unexpressed and unrealised in the figure of Rikard Nordraak, so much that has to do with what he could have accomplished. Would he have composed the lofty Norwegian opera of which Bjørnson had dreamed? Might he have written the great Norwegian Romantic symphony? Or, owing to his rather easy-going disposition, might he have slipped steadily into obscurity?

Bjørnson: I dare say that when one was in his company he was the most captivating young man I have ever met, not only in terms of his incomparable gifts and his interest in everything around him, at home and abroad, but because his good-naturedness, humor and elasticity, his playing and compositions, and his plans and love affairs inundated you like a never-ending spring.

Grieg: Rikard Nordraak embodied spring and lived and died with a vibrant faith in Norway's future.

Bjørnson: This is something I wish to say because I believe it, that the measure of a great man lies not alone in what he has achieved, but likewise in what he has rendered possible.

Grieg: The standard-bearer of our national music.

Grieg: His name will live on in our world of Nordic art; his compelling ideas will bear it far beyond the oblivion of the grave, for inherent in them is the mark of truth and eternity.

Helene Wold

AFTENSTEMNING

Tekst: Bjørnstjerne Bjørnson (1832–1910)

Prinsessen sad højt i sit Jomfrubur,
Smaagutten gik nede og blæste på Lur.
«Hvi blæser Du altid, ti stille Du Smaa,
det hæfter min Tanke, som vide vil gaa,
nu naar Sol gaar ned.»

Prinsessen sad højt i sit Jomfrubur,
Smaagutten lod være at blæse på Lur.
«Hvi tier Du stille, blæs mere Du Smaa,
det løfter min Tanke, som vide vil gaa,
nu naar Sol gaar ned.»

Prinsessen sad højt i sit Jomfrubur,
Smaagutten tog atter og blæste paa Lur.
Da græd hun i Aftnen og sukkede ud:
«O, sig mig, hvad er det mig fejler, min Gud!
Nu gik Solen ned.»

WENN SICH ZWEI HERZEN SCHEIDEN

Tekst: Emanuel Geibel (1815–1884)

Wenn sich zwei Herzen scheiden,
die sich dereinst geliebt,
das ist ein großes Leiden,
wie's größ'res nimmer gibt.
Es kling't das Wort so traurig gar:
Fahr' wohl, fahr' wohl auf immerdar!
Wenn sich zwei Herzen scheiden,
die sich dereinst geliebt.

Da ich zuerst empfunden,
daß Liebe brechen mag:
Mir war's, als sei verschwunden
die Sonn' am hellen Tag.
Mir klang's im Ohre wunderbar:
Fahr' wohl, fahr' wohl auf immerdar!
Da ich zuerst empfunden,
daß Liebe brechen mag.

Mein Frühling ging zur Rüste,
ich weiß es wohl, warum;
Die Lippe, die mich küßte,
ist worden kühl und stumm.
Das eine Wort nur sprach sie klar:
Fahr' wohl, fahr' wohl auf immerdar!
Mein Frühling ging zur Rüste,
ich weiß es wohl, warum.

// OPUS 2 «TIL MAGDALENE THORESEN»

I. TONEN

Tekst: Bjørnstjerne Bjørnson, fra «Arne»

I Skogen Smaagutten gik Dagen lang,
gik Dagen lang,
der havde han hørt slig en underlig Sang,
underlig Sang.

Gutten en Fløjte af Selje skar,
af Selje skar,
og prøvde, om Tonen derinne var,
derinne var.

Tonen, den hvisked og nævnte sig,
og nævnte sig;
men bedst som han lydde, den løb sin Vej,
den løb sin Vej.

Tidt, naar han sov, den til ham smøg,
den til ham smøg.
og over hans Pande med Elskov strøg,
med Elskov strøg.

Vilde den fange og vaagned brat,
og vaagned brat;
men Tonen hang fast i den blege Nat,
i den blege Nat.

«Herre min Gud, tag mig derind,
tag mig derind;
ti Tonen har faaet mit hele Sind,
Mit hele Sind.»

Herren, han svared: «den er din Ven;
den er din Ven;
skønt aldri en Time du ejer den,
du ejer den.»

II. TRÆET

Tekst: Bjørnstjerne Bjørnson, fra «Arne»

Træet stod ferdig med Blad og med Knop.
«Skal jeg ta dem?» Sa Frostene og pustede op.
«Nei, kære, lad dem staa, Blomster sidder paa!»
bad Træet, og skalv ifra Rod og til Top.

Træet fik Blomster saa Fuglene sang.
«Skal jeg ta dem?» sa Vinden og vifted og svang.
«Nei, kære, lad dem staa, til Bæret sidder paa!»
bad Træet, i Vinden det dirrende hang.

Og Træet fik Bær under Soløjets Glød.
«Skal jeg ta dem?» sa Jenten saa ung og saa rød.
«Ja, kære, du kan ta, så mange du vil ha!»
sa Træet og Grenen det bugnende bød.

III. SOLVEJGE

Tekst: Jonas Lie (1833-1908)

Lig Fjorden, som stille i Maaneskin drømmer,
ung Solvejges mørkeblaa Øje det svømmer i Taarer.
Og Hjærtet det banker af Ømhed og Længsel lig Bølgen mod Kyst;
misunder i Fængsel de frifødte Tanker,
som fløj til den Elskedes Bryst.

Ved Stranden hun lytter mens Natten gjenlyder
saa fjernt du fra Havet som larmer og bryder mod Skjæret.
En Havfrue synger der ude sin Smerte med smeltende Klang.
Naar Længselen tynger for tungt paa et Hjærte,
det elsker en sorigfuld Sang.

Ak vidste du Solvejg, hvad Havfruen synger!
Det knager fra Fyrrernes natsorte Klynger lig Sukke.
En Gutt her fra Fjorde hun fulgte saa vide med Elskov paa Sø,
men syd under Lide de rydded hans Borde,
nu maa hun i Havskummet dø.

IV. EN UNDERLIG VISE

Tekst: Bjørnstjerne Bjørnson, fra «Arne»

Det var slig en vakker Solskinsdag,
jeg kunde ikke være inne;
jeg rangled' til Skogs, la' mig att og bag
og vugged, hvad kom i Minne;
men der krøb Maur, og der stak Myg,
og Klæggen var snøg og Hvepsen styg.

Det var slig en vakker Solskinsdag,
jeg kunde ikke være inne;
jeg gikk på en Eng, la' mig att og bag
og sang, hvad som kom i Sinne;
da kom der Orme, tre alen lang'
at sole sig lidt, og jeg la' på Sprang.

Det var slig en vakker Solskinsdag,
jeg kunde ikke være inne;
jeg gik i en Baad, la' mig att og bag
og lod den for Strømmen rinne.
Men Solen stak saa min Næse sprak;
d'er maade med alt, og på Land jeg trak.

Det var slig en vakker Solskinsdag,
jeg kunde ikke være inne;
Jeg kløv i et Træ det var andet Slag!
Der kunde jeg Svalning finne.
Så dat en Træaame ned på min Hals,
jeg hopped og skreg; det var Fanden til Vals!

Det var slig en vakker Solskinsdag,
jeg kunde ikke være inne;
så la' jeg på Fossen i store slag;
der var nu vel Fred at finne!
Mens Solen skinned, saa druknede jeg,
har du skrevet Visen, saa er det ikke mig.

V. KILLEBUKKEN

Tekst: Bjørnstjerne Bjørnson, fra «Arne»

Killebukken Lammet mitt;
skönt det ofte gaar tungt og stridt
oppefter slette Fjelle,
følg du vakkert din Bjelle.

Killebukken Lammet mitt;
pass saa dyktigt på Skinnen ditt;
mor vil ha det i Felden,
som hun syr sig om Kvelden.

Killebukken Lammet mitt;
Legg saa dyktigt på Køtet ditt;
Ved du det ikke Tuppen,
At mor vil ha det i Suppen?

// OPUS 1 «TIL OLE BULL»

I. JEG HAR SØGT

Tekst: Magdalene Thoresen (1819-1903),
fra «Digte af en dame»

Jeg har søgt, ak, jeg søgte saalænge
mellem Sjelens forvexlende Spor;
men jeg gikk som på skjælvende Strænge,
der gav Skrig kun, ei Mening og Ord.

Fra mit Væsens tætvirkede Gaade
skjød der Glimt som et Kornmod i Høst;
men af alle de knyttede Traade
fik jeg ikke en eneste løst.

Jeg har spurgt, jeg har søgt i mitt Hjerte,
naar det fyldtes af Længsel og Lyst;
men jeg fik ei det Svar jeg begjærte,
der var dybere Vej i mit Bryst.

Ved du Vej til det lønlige Gjemme,
hvor jeg skjuler mit dybeste Savn?
Har Du Kraft i din barnlige Stemme,
saa giv Svar, - giv min Længsel et Navn!

II. ROMANCE «INGERID SLETTEN»

Tekst: Bjørnstjerne Bjørnson, fra «Arne»

Ingerid Sletten af Sillegjord
havde verken sølv eller gull;
men en liten huve af farget ull,
som hun havde faatt udav mor.

En liten huve av farget ull,
havde verken stas eller for;
men fattigt minne om far og mor,
der skinte langt mer enn gull.

Hun gemte huven i tyve aar,
maatte ikke slite den ut!
«Jeg berer huven en gang som brud
naar jeg for alteret gaar.»

Hun gemte huven i tredive år,
maatte ikke skemme den ut!
«Saa berer jeg den saa glad som brud
naar jeg for vor Herre staar.»

Hun gemte huen i fireti aar,
Hugsede endnu paa sin mor,
«vesle min hue, forvist jeg tror,
vi aldrig for alteret staar.»

Hun ganger for kisten at tage den,
Hjærtet var saa stort derved;
hun leder frem til dens gamle sted,
da var der ikke traaden igen.

III. HOLDER DU AF MIG?

Tekst: Bjørnstjerne Bjørnson,
fra «En glad gutt»

Holder du af mig,
holder jeg af dig
alle mine levedage;
sommeren var kort,
gresset blegner bort,
kommer med vor leg tilbage.

Hvad du sa' ifjor,
husker jeg i aar,
sidder som en fugl i karmen, -
kakker på og slaar,
synger lidt og spaar
lykke under solevarmen.

Litli-litli-lu,
Hører du mig nu,
gutten bagved bjørkehejen?
ordene vil gaa,
mørket falder paa,
kanske du kan vise vejen.

Sjo – i, sjo – i, hys,
Sang jeg om et kys? –
nei, det gjorde jeg vist ikke.
Hørte du det, du?
Kom det ej ihu, -
Jeg vil lade afbud skikke.

O, godnat, godnat!
Drømmen har mig fat,
den om dine milde øjne
og de tause ord,
som af krogen fór, -
o, de vare så forfløjne!

Nu jeg lukker til;
Er der mer, du vil?
Tonerne tilbage trille,
Lokker mig og ler,
Vilde du mig mer?
Aftnen er så varm stille.

IV. ROMANCE «LIDEN GUNVER»

Tekst: Johannes Ewald (1743–1781),
fra «Fiskerne»

Liden Gunver vandrer som helst i Quel,
saa tankefuld.
Hendes Hjerte var Vox, hendes unge Sjæl
var prøvet Guld.
O vogt deg mit Barn for de falske Mandfolk,
O vogt dig, o vogt dig mit Barn.

Liden Gunver meder med Silkensnoer
ved havets bred;
Da hævedes Bølgen, og Vandet foer
saa brat afsted.
O vogt deg mit Barn for de falske Mandfolk,
o vogt dig, o vogt dig mit Barn.

Skjøn Havmand sig op af Havet skjød,
beklædt med Tang.
Hans Øie var kjærligt, hans Tale var sød,
som Harpers Klang.
O vogt deg mit Barn for de falske Mandfolk,
O vogt dig, o vogt dig mit Barn.

Liden Gunver, du martrer mig Dag og Nat
med Elskovs Ild!
Mit Hjerte vansmægter, min Sjæl er mat.
O vær dog mild!
O vogt deg mit Barn for de falske Mandfolk,
o vogt dig, o vogt dig mit Barn.

Og er dig min Arm til saa stor Behag,
til Trøst og Roe;
Skjøn Havmand saa skynd dig, saa kom kun og tag
dem begge to!
O vogt deg mit Barn for de falske Mandfolk,
o vogt dig, o vogt dig mit Barn.

Han trak hende fra den steile Bred,
glad ved sin Svig.
Som Storm var hans latter, men Fiskerne græd
ved Gunvers Liig.
O vogt deg mit Barn for de falske Mandfolk,
o vogt dig, o vogt dig mit Barn.

V. OVER DE HØJE FJÆLDE

Tekst: Bjørnstjerne Bjørnson, fra «Arne»

Undrer mig paa, hvad jeg får at se
over de høje Fjælde?
Øjet møder nok bare Sne;
rundt omkring staar det grønne Træ,
vilde saa gærne over;
tro, naar det Rejsen vover?

Ørnen løfter med stærke Slag
over de høje Fjælde,
ror i den unge, kraftfulde Dag,
mætter sid Mod i det vilde Jag,
sænker sig, hvor den lyster,
ser mod de fremmede Kyster!

Skal jeg da aldri, aldri naa
over de høje Fjælde?
Skal denne Mur mine Tanker slaa,
saadan med Sneis og Rædsel staa
stængende der til det sidste,
blive min Dødningkiste?

Ut, vil jeg! ut! O saa langt, langt, langt
over de høje Fjælde!
Her er saa knugende, tærende trangt,
Og mit mod er saa ungt og rankt,
Lad det faa Stigningen friste,
Ikke mod Murkanten briste!

Engang, jeg ved, vil det række frem
Over de høje Fjælde,
Kanske du alt har din Dør paa klem?
Herre min Gud! godt er ditt Hjem,
Lad det nu endnu stænges,
Og jeg få lov til at længes!

VI. SYNNOVES SANG

Tekst: Bjørnstjerne Bjørnson,
fra «Synnøve Solbakken»

Nu tak for alt i fra vi var smaa
Og legte sammen i Skog og Lage;
Jeg tænkte, Legen den skulde gaa
ser opp i de graanende Dage.

Jeg tænkte Legen den skulde gaa
ud fra de løvede, lyse Birke
dit frem hvor Solbakkehuse staa,
og til den rødmalte Kirke.

Jeg sad og ventede saa mangan Kvæld
Og saa did bort under Granehejen;
Men skygge gjorde det mørke Fjæld,
Og du, du fant ikke Vejen.

SPANSK SANG

(«Maria Stuart i Skotland»)

Muchos cantan la Cachucha
Mas yo canto el Sereni
sereni, sereni, sereni
sereni, que me gusta Usted ami
sereni, sereni Sandanguero
sereni, que porti me muero, Ay!

EVENING MOOD

Text: Bjørnstjerne Bjørnson (1832–1910)

The princess sat high in her maiden bower,
the lad far below blew his shepherd's horn.
"Why playest thou ever? Be silent, dear lad,
it fetters my thoughts that would far away soar,
as the sun goes down."

The princess sat high in her maiden bower,
the lad now no longer did play on his horn.
"But why are you silent, continue to play,
it lifts up my thoughts that would far away soar,
as the sun goes down."

The princess sat high in her maiden bower,
the lad once again on his shepherd's horn played.
The princess then wept in the evening and sighed:
"Please tell me, in what I am wanting, dear God!"
Then the sun went down.

WHENE'ER TWO HEARTS HAVE PARTED

Text: Emanuel Geibel (1815–1884)

Whene'er two hearts have parted
that ardently once loved,
it is so great a sorrow,
none greater has there been.
The word how truly sad it sounds:
Farewell, farewell, for evermore!
Whene'er two hearts have parted
that ardently once loved.

When first I did discern it,
how fragile love can be:
It seemed the midday sunshine
had suddenly disappeared.
How strange it sounded in my ear:
Farewell, farewell forever more!
When first I did discern it,
how fragile love can be.

My blissful springtime ended,
I know the reason why;
The lips that once did kiss me
are silent now and cool.
One word she uttered, spoke so clear:
Farewell, farewell forever more!
My blissful springtime ended,
I know the reason why.

// OPUS 2 "TO MAGDALENE THORESEN"

I. THE MELODY

Text: Bjørnstjerne Bjørnson, from "Arne"

The boy in the forest the whole day spent,
the whole day spent,
for there he had heard so delightful a song,
delightful song.

Carved then a fine flute of willow wood,
of willow wood,
in hope that the melody lay within,
lay within.

Melody whispered to him his name,
to him his name,
but while the boy listened, it ran away,
it ran away.

But while he slept, to him it stole,
to him it stole,
and tenderly, gently his brow caressed,
his brow caressed.

Wanted to seize it, quickly awoke,
quickly awoke;
the melody left in the pallid night,
in the pallid night.

O Lord, my God, lead me therein,
lead me therein;
my soul's enslaved by this melody,
this melody.

The Lord, he answered: "It is your friend;
it is your friend;
yet ne'er shall you own it a single hour,
a single hour."

II. THE TREE

Text: Bjørnstjerne Bjørnson, from "Arne"

Ready the tree stood with leaves and with buds.
"Shall I take them?" the frost said
while puffing his cheeks.
"No, no, let them be, till blossoms you can see!"
it pleaded and trembled from root to its crown .

So burst the blossoms, birds' songs filled the air.
"Shall I take them?" the wind said
and fluttered and swayed.
"No, no, let them be, till berries you can see!"
it pleaded, while quivering stiff in the wind.

The tree bore ripe berries in radiant sun.
"Shall I take them?" young rosy-faced
maiden inquired.
"Yes, yes, take them all, take all you desire!"
the tree said, while kindly its branches it bent.

III. SOLVEJGE

Text: Jonas Lie (1833-1908)

Like still fjord serenely by light of moon dreaming,
young Solvejge's dark blue eyes they are swimming in tears
Her heart it is beating with fondness and longing like waves pound the shore;
she envies, imprisoned, her thoughts freely able
to fly to her beloved's breast.

The sounds of the night now reverberate softly
so far from the ocean that thunders and breaks o'er the reeftops.
A mermaid is singing far off of her sadness so heart-rendingly.
When yearning encumbers a heart so profoundly,
it longs for a sorrowful song.

If you knew, o, Solvejg, the song of the mermaid!
It grates in the dark nights from lighthouses like a lament.
A lad from the fjord here, her passion it followed him far out to sea,
far south, shipmates sadly his possessions gathered,
the foamy sea will be her grave.

IV. A WONDROUS SONG

Text: Bjørnstjerne Bjørnson, from "Arne"

It was such a cheerful, sun-filled day,
the outdoors it did beckon;
I roamed in the wood, on the earth I lay,
embracing my dreams and visions;
but ants they crawled, mosquitoes bit,
and horseflies were quick, the wasps unkind.

It was such a cheerful, sun-filled day,
the outdoors it did beckon;
a meadow appeared, in the grass I lay
and sang what my heart commanded;
then snakes came slithering, six feet long,
to bask in the sun, and I fled straightaway.

It was such a cheerful, sun-filled day,
the outdoors it did beckon;
a river I found, in a boat I lay
did drift where the current took me.
but the sun was hot and my nose it seared;
soon I'd had enough, and to shore I rowed.

It was such a cheerful, sun-filled day,
the outdoors it did beckon;
I climbed up a tree, this would better be,
in the coolness that it offered.
A caterpillar then fell on my neck,
I screamed, down I jumped; 'twas the Devil's
own waltz!

It was such a cheerful, sun-filled day,
the outdoors it did beckon;
then into the waterfall I plunged;
tranquility there must await me!
And so I drowned by the light of the sun,
if you wrote this song, then 'twas not I.

V. LAMBKIN

Text: Bjørnstjerne Bjørnson, from "Arne"

Lambkin, o dear lambkin mine;
though the going is often hard
over the mountain hillside
follow your bell's clear ringing.

Lambkin, o dear lambkin mine;
well protect your lovely fleece;
evenings sits my dear mother,
sewing on her bedcover.

Lambkin, o dear lambkin mine;
eat and fatten your tasty flesh;
o, don't you know, my favourite,
mother will have you for dinner?

// OPUS 1 "TO OLE BULL"

I. I HAVE SOUGHT

Text: Magdalene Thoresen (1819-1903),
from "Poems by a Lady"

I have sought, o, I roamed for a long time
twixt bewildering paths of my soul;
but I trod as on strings that did quiver,
bearing screams without meaning or words.

From my core being's close-weave enigma
leapt like lightning in autumn a flash;
yet not one of the threads tightly knotted
was I able to rightly undo.

I have asked, oft my heart have examined,
when with longing, desire 'twas filled;
yet the answer I sought ne'er was given,
deeper paths wound their way in my breast.

Do you know where I find secret refuge,
where my yearning is hidden from view?
be there strength in your voice ever forthright,
then reply, — give my longing a name!

II. ROMANCE – "INGERID SLETTEN"

Text: Bjørnstjerne Bjørnson, from "Arne"

Ingerid Sletten of Sillegjord
neither gold or silver she owned;
but a little hood made of well-dyed wool,
that her mother had given to her.

A little hood made of well-dyed wool,
it was neither lined nor adorned;
but simple memories of parents dear,
they glistened brighter than gold.

She stowed the hood all of twenty years stored,
mustn't ever wear it out!
"The hood I'll surely wear as bride
when to the altar I go."

She stowed the hood all of thirty years,
never damaged it will be!
"I'll wear it happily as bride
when standing before our Lord."

She stowed the hood all of forty years,
memories of her mother she bore,
"My little hood, now of this I know,
ne'er at the altar we'll stand."

She went to the chest to retrieve the hood,
eagerness it filled her heart;
she found the place where so long it lay,
alas not a thread did she find.

III. ARE YOU FOND OF ME

Text: Bjørnstjerne Bjørnson,
from "A Happy Boy"

Are you fond of me,
fond of you I'll be
all my livelong days forever;
summer days were short,
withers now the grass,
with our play we can renew it.

What you said last year,
this year I recall,
like a bird sits at the window, —
picks and pecks and raps,
sings awhile, foretells
of great joy in sun's warm radiance.

Litli-litli-lu,
do you hear me now,
laddie there among the birches?
These my words will pass,
darkness will descend,
you perhaps will know the pathway.

Sjo – i, sjo – i, hys,
sang I of a kiss? —
no, I surely did not do it.
Did you hear it, you?
Best remember not, —
I shall herewith disavow it.

O, goodnight, goodnight!
I am lost in dreams
of your eyes' beguiling mildness,
and the silent words,
from the corners rush, —
o, how carefree was their message!

Now I shall withdraw;
is there more you wish?
But the sounds they are returning,
An alluring smile,
wishing more from me?
Warm and peaceful is the evening.

IV. ROMANCE – "LITTLE GUNVER"

Text: Johannes Ewald (1743–1781),
from "The Fishermen"

Little Gunver wanders one evening,
so pensively.
As of wax her heart, and her youthful soul
as pure as gold.
O child beware of deceitful menfolk,
my child beware, o beware.

Little Gunver casts out her silken line
out from the shore;
each wave upward surging, then plunging down
into the sea.
O child beware of deceitful menfolk,
my child beware, o beware.

A merman up from the depths appeared,
in seaweed clad.
His eyes shone with warmth and his words were sweet
as sounds of harps.
O child beware of deceitful menfolk,
my child beware, o beware.

Little Gunver, you torture me day and night
with flames of love!
My heart it does languish, my soul so weak.
Please kindness show!
O child beware of deceitful menfolk,
my child beware, o beware.

And if to you pleasure my arm would bring,
solace and peace;
Fair merman then hasten, come hurry, come take,
come take them both!
O child beware of deceitful menfolk,
my child beware, o beware.

He drew her down from the shoreline steep,
hailed his deceit.
Tempestuous his laughter, but fishermen wept
by Gunver's corpse.
O child beware of deceitful menfolk,
my child beware, o beware.

V. OVER THE LOFTY MOUNTAINS
Text: Bjørnstjerne Bjørnson,
from "Arne"

Wondering what I shall get to see
over the lofty mountains?
Snow-clad landscape will meet the eye;
scattered about will be trees of green,
gladly would I cross over;
o, when begins the journey?

Eagle rises on mighty wings
over the lofty mountains,
soars in the young and vigorous day,
courage renewed in its search for prey,
plummets when'er it wishes,
looks toward the far distant shoreline!

O, shall I ne'er, no ne'er arrive
over the lofty mountains?
Shall then this wall my thoughts impede,
fettered and caged, by fear restrained
captive remain to the finish,
ever remain my coffin?

Out, let me journey so far, far, far
over the lofty mountains!
All's so oppressive, so bitterly cramped,
and my spirit so young and proud,
let it ascend to the summit,
never by walls be imprisoned!

One day, I know, I shall journey far
over the lofty mountains,
For me Thy door perhaps stands ajar?
O Lord my God! good is Thy home,
yet keep it closed awhile,
let me delight in my longing!

VI. SYNNOVE'S SONG
Text: Bjørnstjerne Bjørnson,
from "Synnøve Solbakken"

Now thanks for all from when we were small
and played together in copse and woodland;
I thought our play would continue on
until the days of our graying.

I thought our play would continue on
out from luxuriant, sunny birches,
toward where the Solbakke houses stood,
to where the red-painted church stands.

I sat and waited so many an eve,
sat looking off toward the spruce-lined ridges;
but shadows from the dark mountain fell,
and you the road did not wander.

SPANISH SONG
("Maria Stuart in Scotland")

Many sing the Cachucha
But I sing the Sereni
sereni, sereni, sereni
sereni, because I like you
sereni, sereni Sandanguero
sereni, I'll die for you. Ah!

Translations by Jim Skurdall

HELENE WOLD

SOPRAN

Helene Wold reiste til London som 19-åring for å studere ved Guildhall School of Music and Drama og National Opera Studio. Etter endt utdanning har hun vært solist ved en rekke operahus, blant annet ved Den Norske Opera og Glyndebourne Festival Opera i England.

Av operaroller kan nevnes: Zerlina («Don Giovanni»), Susanna og Barbarina («Le Nozze di Figaro»), Amor («Orfeo ed Euridice»), Silberklang («Der Schauspieldirektor»), Belinda («Dido and Aeneas»), Lucy («The Telephone») og Oscar («Un Ballo in Maschera»).

Ved siden av å være operasanger blir hun ofte benyttet til oratorier, tidligmusikk, samtidsmusikk og også som skuespiller. Sommeren 2011 optrådte hun både som skuespiller og sanger (Helena) i «Alvedronningen» («En Midsommernattsdrøm») av Purcell/Shakespeare på Ramme Gaard i Hvitsten.

Romanser og lieder står også Helenes hjerte nær. I dette repertoaret samarbeider hun regelmessig med Liv Glaser (hammerklaver),

Eugene Asti (piano) og Vegard Lund (tidlige gitarer). Sammen med Vegard Lund vant hun allerede i 1992 The Portallion Chamber Music Prize i London.

Helene har blant annet hatt romansekonserter på Troidhaugen, Den Gamle Logen (Norge), Purcell Room, Queen Elisabeth Hall og Wigmore Hall (England). Hun har også turnert i Japan, Sør-Afrika og i store deler av Europa. Hun har sunget med Norges ledende symfoniorkestre, og underviser i sang på Barratt Due musikk-institutt.

Helene Wold har tidligere gitt ut tre CD-er på LAWO Classics: «Lieder mit und ohne Worte» (LWC1011) – sanger og melodier fra romantikkens Wien – med Vegard Lund, «Roser og Kjerlighed» (LWC1029) – en samling norske og danske sanger fra 1800-tallet – med Eugene Asti, Per-Andreas Tønder og Vegard Lund, samt «Liebestreu» (LWC1053) – sanger av Schumann, Brahms og Mendelssohn – med Liv Glaser.

EUGENE ASTI

PIANO

Eugene Asti har en mastergrad fra Mannes College of Music i New York, hvor han studerte under Jeannette Haien. Han har siden studert pianoakkompagnement hos Graham Johnson ved Guildhall School of Music and Drama i London, hvor han også underviser. Han er i tillegg leder for avdeling for sang og akkompagnement ved Trinity Laban Conservatoire of Music and Dance og gir regelmessig mesterklasser i både Storbritannia og andre land.

Asti er en av samtidens mest ettertraktede akkompagnatører. Han har optrådt med sangere som Dame Felicity Lott, Sir Willard White, Sir Thomas Allen, Angelika Kirchschrager, Sarah Connolly, Sophie Karthäuser, Bryn Terfel og Dame Margaret Price i konserthus som Wigmore Hall, Barbican, Musikverein i Wien, Concertgebouw i Amsterdam, Kölner Philharmonie, Megaron i Athen, Palais des Beaux-Arts i Brussel, Mariinskij konserthus i St. Petersburg, Symphony Hall i Birmingham og både Alice Tully Hall og Carnegie Hall i New York.

Asti har gjort mange innspillinger for Hyperion, bl.a. komplette sanger av Felix Mendelssohn, sanger av Fanny Mendelssohn og

komplette sanger av Clara Schumann. Andre betydelige innspillinger omfatter konsertopptak med Sarah Connolly for Signum Records, Mozarts komplette sanger med Sophie Karthäuser og Stephan Loges for Cyprès, en CD med Schumann-lieder på Chandos – «Songs of Love and Loss» – også den med Sarah Connolly, konsertopptak med engelske sanger og Schuberts «Schwanengesang» for BIS med James Rutherford, en samling norske og danske sanger fra 1800-tallet – «Roser og Kjerlighed» – med Helene Wold, Per-Andreas Tønder og Vegard Lund for LAWO Classics, og nå senest Poulenc Mélodies – «Les Anges Musiciens» – og Hugo Wolf Lieder – «Kennst du das Land» – begge med Sophie Karthäuser for Harmonia Mundi.

I 2009 gjennomførte Asti en konsertserie for King's Place i London, i anledning Felix Mendelssohns 200-årsjubileum. I 2008 fullførte han en utgave av Mendelssohns sanger for forlaget Bärenreiter.

Eugene Asti er Steinway-artist.

HELENE WOLD

SOPRANO

Helene Wold studied at Guildhall School of Music and Drama and National Opera Studio in London. Since completing her studies she has performed as soloist with a number of opera houses in Europe, including the Norwegian National Opera and Ballet and the Glyndebourne Festival Opera in England.

Operatic roles have included: Zerlina («Don Giovanni»), Susanna and Barbarina («Le Nozze di Figaro»), Amor («Orfeo ed Euridice»), Silberklang («Der Schauspieldirektor»), Belinda («Dido and Aeneas»), Lucy («The Telephone»), and Oscar («Un Ballo in Maschera»). In 2011 she was both actor and singer (Helena) in «Alvedronningen», a combined performance of «The Fairy-Queen» by Purcell and Shakespeare's «A Midsummer Night's Dream», at Ramme Gaard in Hvitsten. Besides performing as an opera singer, she often appears in oratorios and concerts of early and contemporary music.

The classical song and Lieder repertoire is close to Helene's heart. She performs regularly with Liv Glaser (fortepiano), Eugene Asti (piano), and Vegard Lund (early guitars). Recital-venues have included Troidhaugen

and Den Gamle Logen in Norway, and Purcell Room, Queen Elisabeth Hall, and Wigmore Hall in England. In 1992 Helene and Vegard Lund won the Portallion Chamber Music Prize in London.

Helene has sung with Norway's leading symphony orchestras, and toured in Japan, South Africa, and Europe. She currently teaches song at The Barrat Due Institute of Music in Oslo.

Helene Wold has previously released three CDs on the LAWO Classics label: «Lieder mit und ohne Worte» (LWC1011), songs and melodies from the Romantic Period, with Vegard Lund; «Roser og Kjerlighed» (LWC1029), a collection of Norwegian and Danish songs from the 19th century, with Eugene Asti, Per-Andreas Tønder and Vegard Lund; and «Liebestreu» (LWC1053), songs by Schumann, Brahms og Mendelssohn, with Liv Glaser.

EUGENE ASTI

PIANO

Eugene Asti studied at the Mannes College of Music, New York with Jeannette Haien where he earned his BMus and MA and subsequently studied piano accompaniment with Graham Johnson at the Guildhall School of Music and Drama in London. Eugene now teaches at the Guildhall School of Music and Drama and is Vocal Accompaniment Coordinator at Trinity Laban Conservatoire of Music and Dance. He regularly gives masterclasses both in the UK and abroad.

One of the foremost accompanists of his generation, he has performed with many great artists including Dame Felicity Lott, Sir Willard White, Sir Thomas Allen, Angelika Kirchschlager, Sarah Connolly, Sophie Karthäuser, Bryn Terfel and the late Dame Margaret Price in venues such as the Wigmore Hall and the Barbican, London; the Musikverein in Vienna; Mariinsky Theatre in St Petersburg; the Concertgebouw in Amsterdam; the Kölner Philharmonie; the Megaron in Athens; the Palais des Beaux-Arts in Brussels; Symphony Hall in Birmingham and the Alice Tully Hall and Carnegie Hall in New York.

His many recordings for Hyperion Records include the complete songs and duets by Felix Mendelssohn, songs by Fanny Mendelssohn and the complete songs of Clara Schumann. Other recordings include a live recital disc with Sarah Connolly for Signum Records; the complete Mozart songs with Sophie Karthäuser and Stephan Loges for Cypres; a disc of Schumann Lieder entitled "Songs of Love and Loss" with Sarah Connolly for Chandos; a recital of English song and Schubert's "Schwanengesang" for BIS with James Rutherford; a collection of Norwegian and Danish songs from the 19th century, "Roser og Kjerlighed" with Helene Wold, Per-Andreas Tønder and Vegard Lund for LAWO Classics; and most recently, a disc of Poulenc Méloides "Les Anges Musiciens" and Hugo Wolf Lieder "Kennst du das Land", both with Sophie Karthäuser for Harmonia Mundi.

In 2009 Eugene devised and curated a recital series to honour the anniversary of Felix Mendelssohn, for London's King's Place. He has also completed an edition of Mendelssohn songs for Bärenreiter which was published in 2008.

Eugene is a Steinway Artist.

RECORDED IN SOFIENBERG CHURCH,
OSLO, 24-28 AUGUST 2015
PRODUCER: VEGARD LANDAAS
BALANCE ENGINEER: THOMAS WOLDEN
EDITING: VEGARD LANDAAS
MASTERING: THOMAS WOLDEN
PIANO TECHNICIAN: THRON IRBY
BOOKLET NOTES: HELENE WOLD
ENGLISH TRANSLATION: JIM SKURDALL
BOOKLET EDITOR: HEGE WOLLENG
DESIGN: ANETTE L'ORANGE / BLUNDERBUSS
ARTIST PHOTO: SIMON KENT
ILLUSTRATION PHOTOS: PEXELS.COM CC LICENSE
AND NORSK DIGITALMUSEUM CC LICENSE

THIS RECORD HAS BEEN MADE POSSIBLE WITH SUPPORT FROM
NORWEGIAN MUSICIANS' UNION
ARTS COUNCIL NORWAY
SKI HISTORISKE KONSERTER

LAWO LWC1119
CLASSICS © 2017 LAWØ | © 2017 LAWØ CLASSICS
WWW.LAWØ.NO

RIKARD NORDRAAK 1842-1866

HELENE WOLD | SOPRANO
EUGENE ASTI | PIANO

- 01. VALSE-CAPRICE (02:27)
- 02. AFTENSTEMNING (02:05)
- 03. VENSKABS-POLKA (02:16)
- 04. WENN SICH ZWEI HERZEN SCHEIDEN (02:34)
- 05. MELODI (01:55)

// OPUS 2

- 06. I. TONEN (02:51)
- 07. II. TRÆET (01:32)
- 08. III. SOLVEJGE (02:44)
- 09. IV. EN UNDERLIG VISE (02:44)
- 10. V. KILLETBUKKEN (01:02)

- 11. ALLEGRO (02:34)
- 12. SCHERZO CAPRICCIO (08:17)
- 13. TAARNVÆGTEREN (01:09)

// OPUS 1

- 14. I. JEG HAR SØGT (02:27)
- 15. II. ROMANCE - INGERID SLETTEN (02:44)
- 16. III. HOLDER DU AF MIG? (02:39)
- 17. IV. ROMANCE - LIDEN GUNVOR (03:16)
- 18. V. OVER DE HØIE FJÆLDE (04:15)
- 19. VI. SYNNOVES SANG (01:57)

// FIRE DANDSE FOR PIANO

- 20. I. JAGT-POLKA (02:11)
- 21. II. KLINGENBERG-POLKA-MAZURKA (02:52)
- 22. III. NORA-VARSOVIANA (04:04)
- 23. IV. FLORA-POLKA (02:36)

- 24. TROUBADOUR-VALS (01:58)
- 25. SPANSK SANG (01:08)

VEGARD LUND: GUITAR

www.lawo.no

ALL RIGHTS RESERVED LAWØ CLASSICS
LWC1119 TT 66:3 0 © 2017 © 2017
CD STEREO | RECORDED IN DXD 24BIT/352.8KHZ